

Ο Ακάθιστος Ύμνος στον Καθεδρικό Ναό Αποστόλου Παύλου Κορίνθου

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κορίνθου, Σικυώνος, Ζεμενού, Ταρσού και Πολυφέγγους

Με τις σεπτές ευλογίες του Σεβασμιωτάτου [Μητροπολίτη Κορίνθου](#), Σικυώνος, Ζεμενού, Ταρσού και Πολυφέγγους κ. Διονυσίου αλλά και την παρουσία του στον Καθεδρικό Ιερό Ναό Αποστόλου Παύλου Κορίνθου ο Θεοφιλέστατος Επίσκοπος Κεγχρεών κ. Αγάπιος χοροστάτησε στον ως άνω Ιερό Ναό κατά την Ακολουθία του Ακαθίστου Ύμνου την Παρασκευή, 4η Απριλίου.

Ο Θεοφιλέστατος Πρωτοσύγκελλος της Ι. Μητροπόλεως ανέγνωσε την πρώτη στάση των Χαιρετισμών (Α-Ζ) τις δε υπόλοιπες ανέγνωσαν οι Εφημέριοι του Καθεδρικού Ι. Ναού Πανοσ. Αρχιμ. π. Δαμασκηνός Γεννηματάς, Αιδεσ. Πρωτ/ροι π. Παναγιώτης Μαυραγάνης, Προϊστάμενος του Καθεδρικού Ι. Ναού και Αρχιερατικός

Επίτροπος Κορίνθου – Λουτρακίου, π. Αθανάσιος Κοντογιάννης, π. Γρηγόριος Θεοδώρου, Συνταξιούχος Κληρικός της Ι. Μητροπόλεως μας ως και ο Αρχιδιάκονος π. Χρήστος Χίλιας, ενώ ιεροφόρεσε και ο Διάκονος π. Άγγελος Σαλάτας.

Τον Θείο λόγο εκήρυξε ο χοροστατών Επίσκοπος Κεγχρεών κ. Αγάπιος, ο οποίος λαβών αφορμή από την μνήμη του Ιωσήφ του Υμνογράφου (3ην Απριλίου ή κατά τον Κώδικα των Μηναίων των Παρισίων 4ην Απριλίου), Ποιητού του Κανόνος της Ακολουθίας του Ακαθίστου Ύμνου με ακροστιχίδα· «Χαρᾶς δοχεῖον, σοί πρέπει χαίρειν μόνη, Ἰωσήφ» αναφέρθηκε στο α' τροπάριο της ε' Ωδής· «Ὁδὸν ἢ κυήσασα ζωῆς, χαῖρε Πανάμωμε, ἢ κατακλυσμοῦ τῆς ἁμαρτίας, σώσασα κόσμον ...». Ὅπως η Κιβωτός διέσωσε «εν ἡμέραις Νώε» οκτώ ψυχές από τον κατακλυσμό κατά παρόμοιο τρόπο η Θεοτόκος, ως συνεργός της Ενανθρωπήσεως του Ιησού Χριστού, έσωσε τον κόσμο «εκ του κατακλυσμού της αμαρτίας».

Η κατάσταση του κόσμου πριν τον κατακλυσμό ήταν, οι άνθρωποι ν' αναπτύσσουν μεγάλη δραστηριότητα για να κάμνουν τον κόσμο τόπο άνετης και ευχάριστης παραμονής· δεν εσκέπτοντο όμως να τον κάμνουν τόπον άξιον Θεού, γι' αυτό και η Αγία Γραφή αναφέρει· «καὶ εἶπε Κύριος ὁ Θεός· οὐ μὴ καταμείνη τὸ πνεῦμά μου ἐν τοῖς ἀνθρώποις τούτοις εἰς τὸν αἰῶνα διὰ τὸ εἶναι αὐτοὺς σάρκας» (Γεν. στ',3). Αλλά και σήμερα ο άνθρωπος καταγίνεται να «εὐθύνη» τον δρόμο της ανθρώπινης ζωής, να τον κάνει ανετώτερο· δεν κάμνει όμως «εὐθείας τὰς τρίβους τοῦ Θεοῦ ἡμῶν» για νὰ δει «πᾶσα σὰρξ τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ» (πρβλ. Ησ. μ', 3. 5).

Ὅπως τότε η Κιβωτός έσωσε την εκ Θεού δημιουργία έτσι και στους μετά Χριστόν χρόνους η Εκκλησία, ως άλλη Κιβωτός, σώζει τους ανθρώπους, που δια του Βαπτίσματος, εισέρχονται σ' Αυτήν. Η Εκκλησία, ως θεραπευτήριο (ιατρεῖο), δέχεται τους σ' αυτήν εισερχόμενους όπως ο Νώε εισέρχεται στην Κιβωτό μαζί με τον Χαμ, που αποδείχθηκε μετά τον κατακλυσμό ανευλαβής και άσεμνος, αλλά και όπως ο κόρακας – σύμβολο του ακάθαρτου ανθρώπου που αρέσκεται να τρέφεται με την ακαθαρσία της αμαρτίας και γι' αυτό «δραπετεύει» από την Εκκλησία – , με την περιστερά – σύμβολο της αγνής ψυχής που επιστρέφει, διότι αναπαύεται μόνο μέσα στην κιβωτό κατά το Ψαλμικό· «ἐπίστρεψον, ψυχὴ μου, εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου, ὅτι Κύριος εὐηργέτησέ σε, ὅτι ἐξείλετο τὴν ψυχὴν μου ἐκ θανάτου» (ριδ.΄, 7-8) -, χωρίς να παραβιάζει την ελεύθερη βούληση του κάθε μέλους Της! Δυνάμει σεσωσμένος ο άνθρωπος εντός της «Κιβωτού», της Εκκλησίας, που η Θεοτόκος «οδὸν ζωῆς κυήσασα» τον Χριστό, έδωσε την δυνατότητα στον καθ' ένα μας ν' αξιοποιήσει την ελευθερία του.

α εύχεται,
τό και όχι

